

РЕШЕНИЕ

№ 9372

гр. София, 09.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 12.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **830** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на В. Г., гражданин на У., [дата на раждане], подадена чрез адв.Д., срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег.№ 5364р-25709/25.10.2024 г., издаден от Директора на дирекция "Миграция" в Министерството на вътрешните работи.
С жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспорения административен акт, като се твърди, че същият е постановен в противоречие с административнопроизводствените правила и материалния закон, както и при несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че не е бил уведомен за предстоящото подлагане на удостоверението му за раждане на криминалистични изследвания, както и че не му е била предоставена възможност да даде предварителни обяснения във връзка с възникналите у длъжностните лица съмнения относно документа, нито е присъствал при извършването на експертизата. Поддържа становището, че единствено съдът, с влязъл в сила съдебен акт, е компетентен да признае даден документ за неистински, като счита, че административният орган е бил длъжен да извърши надлежна проверка на истинността на съдържащите се в него данни. Изтъква още, че в оспорения акт не е конкретизирано кое от основанията по чл.26, ал.9 от ЗЧРБ е послужило като правно основание за постановяване на отказа. Прави искане за отмяна на обжалвания отказ и претендира присъждане на направените по делото разноски. В с.з. се представлява от адв.Д., която моли Съда да отмени обжалвания акт по изложените в жалбата съображения. Претендира сторените съдебни разноски по списък. В писмени бележки, депозирани в с.з., излага подробни съображения за основателността на жалбата.

Ответникът – Директорът на дирекция "Миграция" в МВР, се представлява от юк.Ч., който моли Съда да отхвърли жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят В. Г., гражданин на У., е подал заявление рег.№ Г-1362/17.04.2024 г., на основание чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ, като лице от български произход, при спазване изискването на чл.34, ал.3 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ, не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешен срок на пребиваване, с което е поискал предоставяне право на постоянно пребиваване в Република Б.. Към заявлението са приложени изискуемите документи съгласно чл.34, ал.1 и чл.35 ППЗЧРБ. В изпълнение на изискването на чл.35, ал.2 от същия е представено удостоверение за раждане, заверено по надлежния ред, от съдържанието на което се установява, че майката на заявителя – М. И. Г., е вписана като лице от българска народност.

В изпълнение на чл.22, ал.4 ЗЧРБ е постъпило становище от Директора на Държавна агенция "Национална сигурност", рег.№ М-7625 (л.44-45), в което е посочено, че агенцията не разполага с данни, въз основа на които да се направи обосновано предположение, че лицето представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възражава да му бъде предоставено право на постоянно пребиваване в Република Б..

Съобразно изискването на чл.11, ал.5 ППЗЧРБ към заявлението е приложен трудов договор № 089/09.05.2023 г. (л.37), регистриран в НАП, сключен между "Интервиндиус БГ" ЕООД, в качеството на работодател, и жалбоподателя, като от извършена служебна справка е установено, че договорът е действащ към момента на проверката.

С писмо рег.№ 8121р-6132/25.03.2024 г. (л.95) Главният секретар на МВР е уведомил Директора на дирекция "Миграция", че във връзка със зачестили случаи на представяне на неистински и подправени документи, удостоверяващи български произход пред Министерството на правосъдието, част от същите са използвани и в производства по предоставяне право на постоянно пребиваване. С оглед предотвратяване използването на подправени документи е указано да се изискват оригиналите на удостоверяващите произход документи, като при наличие на основателни съмнения същите да бъдат изпращани за експертно изследване в Националния институт по криминалистика при МВР или в базовите научно-технически лаборатории към областните дирекции на МВР. В писмото е посочено, че оригинал на удостоверение за раждане следва да се изисква в случаите, когато в същото е вписан възходящ от български произход, а в останалите случаи да се прилага установената практика за удостоверяване на произход чрез Изпълнителната агенция за българите в чужбина.

В изпълнение на посочените указания и на основание чл.30, ал.1, т.6 от Закона за Министерството на вътрешните работи, с придружително писмо рег.№ 00-52832-/25.06.2024 г. по описа на дирекция "Миграция" (л.79), заявителят е представил оригинала на удостоверение за раждане № I-ЖД 024519.

С писмо рег.№ 5364р-16184/28.06.2024 г. (л.18) документът е изпратен в Националния институт по криминалистика при МВР за извършване на експертно изследване и изразяване на становище с оглед вземане на решение по образуваното административно производство.

Резултатите от извършеното изследване са обективирани в експертна справка № 24/Д.-418/05.08.2024 г. (л.98) за техническо изследване на документи, в която е прието, че представеното свидетелство за раждане № I-ЖД 024519 "в представения вид е неистинско", като е посочено, че бланката е отпечатана чрез мастиленоструен принтер, поради което документът е неистински.

Въз основа на това заключение и на основание чл.26, ал.9 ЗЧРБ, е издаден оспореният Отказ рег. № 5364р-25709/25.10.2024 г., с който Директорът на дирекция "Миграция" в МВР е отказал предоставяне право на постоянно пребиваване в Република Б. на В. Г., гражданин на У., [дата на раждане]

Към доказателствения материал по делото се прибиха като писмени доказателства:

1. От жалбоподателя: уведомително писмо рег.№ 536400-4304/16.01.2025 г.; копие от паспорт на Д. Г..
2. От ответника: Заповед № 8121к-1498/19.04.2016 г., писмо рег.№ 536400-52832/25.06.2024 г.; сведение от 12.07.2024 г., Заповед № 8121к-1498/19.04.2016 г., Разпоредително писмо № 8121р-6132/25.03.2024 г., сведение от В. Г. от 12.07.20224 г., Молба от В. Г. № 536400-52832/25.06.2024 г., Експертна справка № 24/Д.-418; справка от АИС "Български документи за самоличност", от която е видно, че на Д. Г. е предоставено право на постоянно пребиваване, но в системата няма данни за семейни връзки.
3. От Националния институт по криминалистика: сведение за професионалната квалификация на Д. Ч. – вещо лице, изготвило Експертната справка; Протокол от проведен заключителен практико-теоретичен изпит по "Изследване на почеркови обекти" и "Техническо изследване на документи".

При така установеното от фактическа страна Съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност. Оспореният отказ е връчен на жалбоподателя на 13.01.2025 г., жалбата е подадена чрез административния орган на 21.01.2025 г. с УРИ 536400-6193, в срока по чл.149, ал.1 АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е процесуално допустима.

Обжалваният отказ е издаден от Директора на дирекция "Миграция" в МВР, който е материално и териториално компетентният административен орган да издава или отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци в Република Б., съгласно чл.26, ал.9 във вр.с чл.23, ал.7 ЗЧРБ. От представената Заповед № 8121к-1498/19.04.2016 г. на Министъра на вътрешните работи се установява, че именно лицето, подписало оспорения акт, заема длъжността Директор на дирекция "Миграция" към релевантния момент.

При постановяване на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. От събраните по делото доказателства се установява, че административният орган е изпълнил задължението си по чл.35 АПК да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, като е събрал относимите доказателства, включително е изискал оригинала на представеното удостоверение за раждане и е възложил извършването на експертно изследване от специализирана структура.

Оспореният отказ е издаден в предвидената от закона форма и съдържа всички изискуеми реквизити, включително фактически и правни основания за неговото постановяване. Спазено е изискването на чл.26, ал.11 ЗЧРБ за мотивиране на отказа, като административният орган е изложил ясно установените факти, обсъдил е събраните в хода на административното производство доказателства и е извел правните си изводи. В мотивите на акта изрично е посочено, че отказът се основава на заключенията, съдържащи се в експертна справка № 24/Д.-418/05.08.2024 г., изготвена от компетентно длъжностно лице в НИКК при МВР, както и на писмо рег.№ 8121р-6132/25.03.2024 г. на Главния секретар на МВР, с което са въведени указания

за извършване на експертни проверки на документи, удостоверяващи български произход, при наличие на основателни съмнения относно тяхната истинност.

Съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя за липса на мотиви. Напротив, административният орган е посочил както конкретния документ, послужил като основание за искането за предоставяне право на постоянно пребиваване, така и причините, поради които е приел, че същият е неистински, като се е позовал на компетентно изготвено експертно заключение. Това позволява на адресата на акта да разбере причините за постановения отказ и да организира защитата си, а на съда – да извърши ефективен контрол за законосъобразност.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не му е била предоставена възможност да даде обяснения във връзка със съмненията относно истинността на документа. Производството по предоставяне право на пребиваване е инициатирано по негово искане и доказателствената тежест за установяване наличието на законовите предпоставки за предоставяне на исканото право е негова. Законът не въвежда задължение за административния орган да уведомява предварително заявителя за предприемане на действия по проверка на истинността на представените от него документи, нито да изисква обяснения относно тях, когато същите се подлагат на експертна проверка. Освен това, в хода на съдебното производство жалбоподателят също не ангажира доказателства, които да опровергават заключението на експертната или да установяват истинността на представения документ.

Оспореният акт е и материално законосъобразен.

Съгласно разпоредбата на чл.26, ал.9 ЗЧРБ се отказва издаването на разрешение за пребиваване, когато представените документи са неистински или подправени. Нормата е императивна и при установяване на някоя от посочените в нея предпоставки административният орган действа при условията на обвързана компетентност, без да разполага с възможност за преценка относно целесъобразността на отказа.

В случая правото на постоянно пребиваване е поискано на основание чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ – като чужденец от български произход, а основното доказателство в тази насока е представеното свидетелство за раждане серия I-ЖД № 341067, от съдържанието на което се извежда твърденият български произход.

От заключението на експертната справка, което следва да се кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че представеният документ не представлява автентичен официален документ, а е създаден чрез отпечатване на цветен мастиленоструен принтер, като възпроизвежда външните белези на оригинален документ, без да притежава неговите технически характеристики. Експертното заключение е изготвено от компетентен орган, в рамките на неговата специализирана дейност, и не е оборено по надлежния ред, поради което Съдът го възприема като достоверно доказателство. При това положение се налага изводът, че представеният документ е неистински по смисъла на закона, поради което не може да послужи като годно доказателство за установяване на български произход на молителя.

Ирелевантни за приложението на чл.26, ал.9 ЗЧРБ са обстоятелствата дали жалбоподателят е знаел за неистинността на документа, както и дали е разполагал с възможност да представи други доказателства за своя произход. Законът свързва правните последици единствено с обективния факт на представяне на неистински документ в административното производство, независимо от субективното отношение на заявителя.

Неоснователно е и възражението, че административният орган е следвало да изиска други доказателства или да установява произхода по друг начин. Представянето на неистински документ в административното производство представлява самостоятелно основание за отказ, независимо от евентуалното съществуване на други доказателства или възможността такива да

бъдат събрани.

Оспореният отказ е постановен и в съответствие с целта на закона, която е да се гарантира, че правото на пребиваване в Република Б. се предоставя само на лица, които отговарят на установените законови изисквания и доказват това с истински и достоверни документи, като по този начин се осигурява защита на обществения интерес и правния ред.

Предвид всичко изложено Съдът намира, че подадената жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.3 АПК, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи. На основание чл.78, ал.8 ГПК във вр.с чл.144 АПК и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във вр.с чл.37 от Закона за правната помощ, в полза на ответника следва се да присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер – 102,25 €, равняващи се на 200 лв. Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Г., гражданин на У., [дата на раждане], срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег.№ 5364р-25709/25.10.2024 г., издаден от Директора на дирекция "Миграция" в Министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА В. Г., гражданин на У., [дата на раждане] да заплати на Министерството на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,25 € (сто и две евро и двадесет и пет цента), равняващи се на 200 лв. (двеста лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: